Εισήγηση στην παρουσίαση του βιβλίου: Φεμινιστικός Τρόμος, Μικρό Εγκώμιο του Εξτρεμιστικού Φεμινισμού

Της Χριστίνας Γεωργακοπούλου,

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»,

20/7/2023

Ο φεμινισμός είναι ένα κίνημα που διεκδικεί μια κοινωνία ισότητας, απαλλαγμένη από έμφυλες διακρίσεις. Ανα τους αιώνες γυναίκες και έμφυλα υποκείμενα μάχονται για την απελευθέρωση από την ανδρική κυριαρχία και καταπίεση. Μέσα στην πορεία αυτή έχουν σημειωθεί σημαντικές νίκες του φεμινιστικού κινήματος, κάποιες από τις οποίες μάλιστα έχουν μετασχηματίσει δραστικά τις κοινωνίες στις οποίες ζούμε. Οι φεμινιστικοί αγώνες δεν αποτελούν

κάτιαπρόσωπο.Είναιοιιστορίεςγυναικών,οιοποίεςείτεατομικά,είτεσ υλλογικάπροσπάθησαννασπάσουνταδεσμάτηςπατριαρχίας.Πολλές φορέςη απελευθέρωση αυτή επήλθε με τη χρήση μη ειρηνικών μέσων. Αναφερόμενη σε τέτοιες ιστορίες και αγώνες η Irene,συγγραφέας του βιβλίου"Φεμινιστικός Τρόμος" μας καλεί να αναρωτηθούμε ποιός είναι ο ρόλος της βίας στη μάχη κατά της πατριαρχίας, αλλα και για τί ακόμα και σήμερα, η αναφορά στη χρήση βίας από ένα ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα προκαλεί τόσο μεγάλη αμηχανία και πολλές φορές άρνηση.

Η πατριαρχία, ως αρχέγονη μορφή καταπίεσης και ως μια ακόμη μορφή εξουσίας εμπεριέχει βία. Από τις απαρχές αυτού του κόσμου, το γυναικείο σώμα έχει υποστεί την πιο βάναυση, την πιο λυσσαλέα μορφή βίας: έχει χτυπηθεί, έχει ματώσει, έχει βιαστεί, έχει δολοφονηθεί. Αμέτρητες γυναικοκτονίες συμβαίνουν ανά τον κόσμο κάθε χρόνο, αμέτρητες γυναίκες κακοποιούνται ή γίνονται θύματα ενδοοικογενειακής βίας, αμέτρητα κορίτσια έχουν υποστεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων, είτε έχουν εξαναγκαστεί σε γάμους παρά τη θέλησή τους. Ο φόβος του βιασμού, της εκδικητικής πορνογραφίας, το ρίσκο μιας παράνομης άμβλωσης, αποτελούν μορφές έμφυλης βίας. Όσο και αν μας σοκάρει αυτή η απαρίθμηση, δυστυχώς έχουμε αφομοιώσει αυτού του είδους τη βία στις κοινωνίες μας.

Στον αντίποδα αυτής της πατριαρχικής βίας βρίσκεται ένα είδος "γυναικείας" αμυντικής βίας. Ανα τους αιώνες πληθώρα γυναικών έχουν δολοφονήσει τους κακοποιητές τους. Η μισογυνική και η αμυντική βία ωστόσο φέρουν σημαντικές διαφορές ως προς το κίνητρο και το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο λαμβάνουν χώρα. Οι άνδρες που αποφασίζουν να στερήσουν τη ζωή μιας γυναίκας το κάνουν με την πεποίθηση ότι αυτή η ζωή τους ανήκει, πεποίθηση που τους έχει προσδώσει το σύστημα της πατριαρχίας. Επίσης αν και όλοι οι άντρες δεν είναι βιαστές τα προνόμια που απολαμβάνουν μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα τους επέτρεπαν να είναι χωρίς να υπάρχουν μεγάλα εμπόδια. Αντίθετα οι γυναίκες που σκοτώνουν τους καταπιεστές-συντροφους τους ωθούνται από ένστικτο επιβίωσης και όχι από κάποιο αίσθημα κυριαρχίας. Για

τον ριζοσπαστικό φεμινισμό άλλωστε δεν αποτελεί ζητούμενο η καταστροφή μίας μορφής εξουσίας για την δημιουργία μιας νέας, την οποία θα κατέχουν οι γυναίκες, αλλά η εξάλειψη κάθε μορφής καταπίεσης. Αρκεί μόνο και μόνο να προσπαθήσουμε να φανταστούμε το αίσθημα φόβου και πόνου που προκαλεί σε μια γυναίκα το να ζει με έναν άνθρωπο που μπορεί να την χτυπήσει ή να την βιάσει ανα πάσα στιγμή ή (ίσως ακόμα χειρότερα) να κάνει το ίδιο στο παιδί της, προκειμένου να καταλάβουμε τι είναι αυτό που την οδηγεί στη χρήση βίαιων μέσων. Αυτό το αίσθημα ανασφάλειας των γυναικών-θυμάτων εντείνεται ακόμα περισσότερο αν αναλογιστούμε, την ανυπαρξία δομών στήριξης των θυμάτων έμφυλης βίας, την αδυναμία απόδοσης δικαιοσύνης και πόσο αυτά μπορεί να επηρεάζονται ανάλογα με ταξικά και φυλετικά κριτήρια. Υπο αυτό το πρίσμα ίσως η χρήση βίας δεν μοιάζει πλέον τόσο παράλογη… οι γυναίκες σκοτώνουν για να μην πεθάνουν.

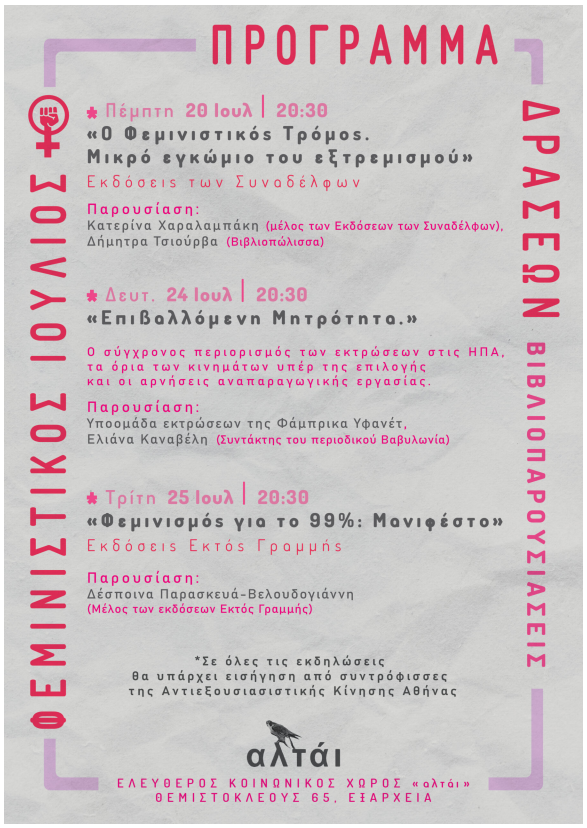
Αξίζει να τονίσουμε πως η ατομική αυτοάμυνα των γυναικών θυμάτων δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί κομμάτι του μαχητικού φεμινισμού, εφ όσον το προσωπικό είναι και πολιτικό. Πέραν των περιπτώσεων όμως όπου γυναίκες δολοφόνησαν άντρες με τους οποίους μοιράζονταν τη ζωή τους, βίαιες μέθοδοι έχουν χρησιμοποιηθεί διαχρονικά σε συλλογικές δράσεις από το κίνημα στον αγώνα κατά της πατριαρχίας.. Η Irene αναφέρει χαρακτηριστικά πως ακόμα και ο αγώνας των Σουφραζετών, ίσως ο πιο γνωστός και αναγνωρισμένος αγώνας του φεμινιστικού κινήματος, εμπεριείχε στοιχεία βίας και αυτό γιατί οι γυναίκες εκείνες είχαν αντιληφθεί πως το Κράτος αποτελούσε μια παντοδύναμη οντότητα που από τη μία παρεμπόδιζε τη γυναικεία χειραφέτηση και από την άλλη κατείχε το μονοπώλιο της βίας. Έτσι η διεκδίκηση της ισότητας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί ως διαπραγμάτευση με ειρηνικούς όρους. Ο συλλογισμός αυτός θα μπορούσε να αποτελέσει σημείο προβληματισμού και για τις σύγχρονες πρακτικές ακτιβισμού στο φεμινιστικό κίνημα. Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε πως στον αγώνα και την οργάνωση της δράσης μας πρέπει να λαμβάνουμε υπ όψιν και τις πρακτικές του αντίπαλου δέους, οι οποίες δυστυχώς είναι συνήθως βίαιες.

Αξίζει να αναλογιστούμε επίσης πως η χρήση βίας σε άλλους αγώνες του κινήματος που δεν απαρτίζονται κατά πλειοψηφία από γυναίκες πχ μαχητικός αντιφασισμός, όχι μόνο δεν λαμβάνει τόσο σκληρή επίκριση, αλλά είναι συχνά και αδιαπραγμάτευτη. Μήπως μια τέτοια αντιμετώπιση οφείλεται στο ότι η βία έχει αποδοθεί παραδοσιακά ως χαρακτηριστικό στους άνδρες, ενώ αντίθετα στις γυναίκες έχει αποδοθεί στερεοτυπικά μια πιο υποτακτική συμπεριφορά;

Ως πολιτικά υποκείμενα που συμμετέχουν στα φεμινιστικά κινήματα του σήμερα αντιλαμβανόμαστε πως η πραγματική απο-πατριαρχικοποίηση της κοινωνίας είναι δυνατό να πραγματωθεί μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες, μέσα από μαζική και καθημερινή αντίσταση στην καταπίεση, μέσα από τη διεκδίκηση της θέσης μας και την άρθρωση του λόγου μας στο δημόσιο χώρο. Χωρίς να φτάνουμε στο σημείο να αντιμετωπίζουμε ηδονικά τη χρήση βίας (πιστεύω άλλωστε πως οι περισσότερες από εμάς θα ήθελαν η χειραφέτηση, όπως και κάθε διεκδίκηση να πραγματοποιηθεί με ειρηνικά μέσα) αξίζει να προβληματιστούμε για το αν και σε ποιο βαθμό η χρήση της μπορεί να καταστεί χρήσιμο και αποτελεσματικό εργαλείο.

Φεμινιστικός Ιούλης στο «αλτάι»

Πρόγραμμα βιβλιοπαρουσιάσεων

Τρίτη 4/7: «Οικοφεμινισμός» από τις εκδόσεις Ευτοπία

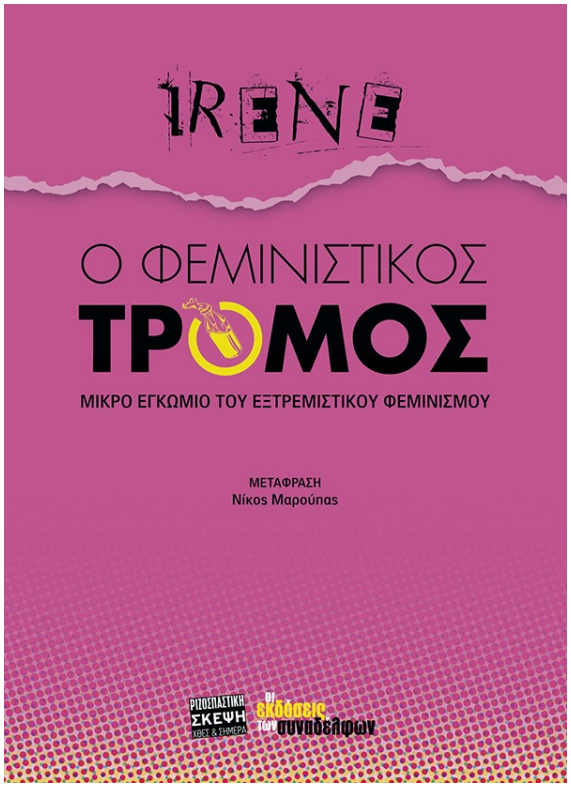

Παρουσίαση:

Σταύρος Καραγεωργάκης (δρ. Φιλοσοφίας, συγγραφέας)

Χρύσα Χριστοφορίδου (Μεταφράστρια)

Πέμπτη 20/7: «Ο Φεμινιστικός Τρόμος. Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού» από τις Εκδόσεις των Συναδέλφων

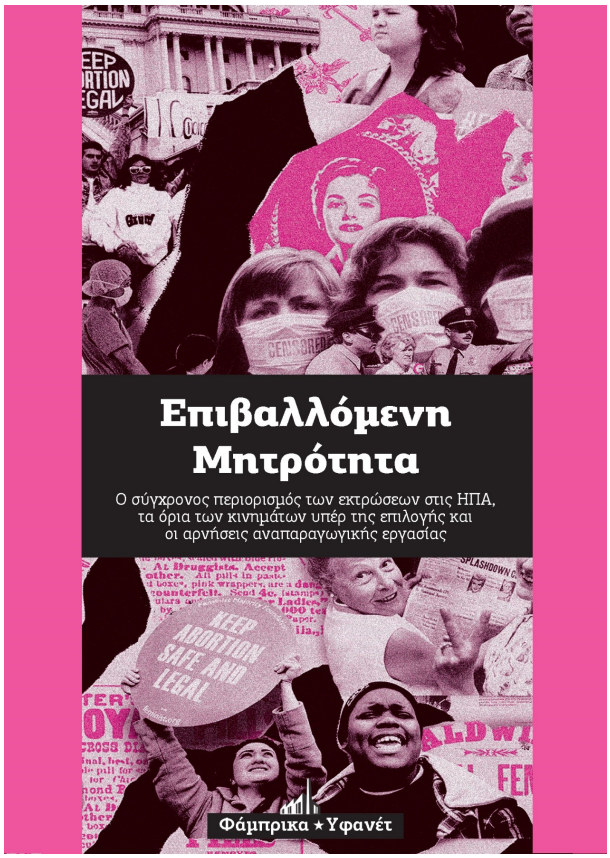

Παρουσίαση:

Κατερίνα Χαραλαμπάκη (Μέλος των Εκδόσεων των Συναδέλφων),

Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

Δευτέρα 24/7: «Επιβαλλόμενη Μητρότητα. Ο σύγχρονος περιορισμός των εκτρώσεων στις ΗΠΑ, τα όρια των κινημάτων υπέρ της επιλογής και οι αρνήσεις αναπαραγωγικής εργασίας»

Παρουσίαση:

Υποομάδα εκτρώσεων της Φάμπρικα Υφανέτ

Ελιάνα Καναβέλη (Συντάκτης του περιοδικού Βαβυλωνία)

Τρίτη 25/7: «Φεμινισμός για το 99%: Μανιφέστο» από τις εκδόσεις Εκτός Γραμμής.

Παρουσίαση:

Δέσποινα Παρασκευά-Βελουδογιάννη (Μέλος των εκδόσεων Εκτός Γραμμής)

***Σε όλες τις εκδηλώσεις θα υπάρχει εισήγηση από συντρόφισσες της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας**

****Κοινή ώρα έναρξης 20:30**

Εισήγηση της Α.Κ. Αθήνας στην

παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός»

Πλήθος κόσμου χτες, Τρίτη 4/7 στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο «αλτάι», στα Εξάρχεια όπου πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός» των εκδόσεων Ευτοπία.

Η εν λόγω συζήτηση εντάσσεται σε έναν ευρύτερο κύκλο προβολών και βιβλιοπαρουσιάσεων με κέντρο τον φεμινισμό και τις προεκτάσεις του, τόσο στη θεωρία όσο και στην εμπειρία. Σκοπός είναι να φρεσκάρουμε το θεωρητικό μας οπλοστάσιο γύρω από ιδέες και έννοιες που αφορούν τους αγώνες του τώρα.

Η εισήγηση της Μαριέττας Σιμεγιάτου:

Ο οικοφεμινισμός είναι ένας συνδυασμός οικολογίας και φεμινισμού. Τα περιβαλλοντικά και τα οικολογικά κινήματα συνήθως παραβλέπουν το γεγονός ότι η καπιταλιστική πατριαρχία, η ανδρική ηγεμονία και η καταπίεση των γυναικών μέσα στην κοινωνία συνδέονται με την οικολογική κρίση. Ως εκ τούτου, χρειαζόμαστε έναν συνδυασμό οικολογίας και φεμινισμού, τον

οικοφεμινισμό.

Ο όρος οικοφεμινισμός οφείλεται στη Γαλλίδα φεμινίστρια Φρανσουάζ Ντ' Ομπόν (1920-2005), η οποία τον εισήγαγε το 1974. Η σύνδεση της εκμετάλλευσης της φύσης, των ζώων και των γυναικών, καθώς και η αποδόμηση των δυϊσμών άνδρας/γυναίκα, πολιτισμός/φύση και άνθρωπος/ζώο αποτελούν κεντρικούς πυλώνες της οικοφεμινιστικής σκέψης και κριτικής. Οι οικοφεμινίστριες προτείνουν διάφορες προσεγγίσεις για την κατανόηση του σημερινού τρόπου λειτουργίας της καταπίεσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Η Κάρολαϊν Μέρτσεντ (Ο θάνατος της φύσης) για παράδειγμα τοποθετεί το διαχωρισμό του πολιτισμού από τη φύση στην επιστημονική επανάσταση και ιδιαίτερα με το έργο του Φράνσις Μπέικον και του Ρενέ Ντεκάρτ. Από το 1600 και μετά η ιδέα φύσης αλλάζει από ζωντανός οργανισμός και μετατρέπεται σε μηχανή. Η φύση αντιμετωπίζεται όλο και περισσότερο ως μια μηχανή που μπορεί να αναλυθεί και να χρησιμοποιηθεί για πειράματα. Το πνεύμα της θηλυκής και παρθένας γης υποτάσσεται στη μηχανή. Οι ιδέες της μηχανοποίησης, καθώς της κυριαρχίας και της επιβολής στη φύση έγιναν βασικά εννοιολογικά εργαλεία του σύγχρονου κόσμου.

Άλλες οικοφεμινίστριες αναφέρουν την πατριαρχική θρησκεία ως την πηγή του διαχωρισμού του ανθρώπου από το φυσικό κόσμο. Τοποθετούν την προέλευση της καταπίεσης της φύσης στο 4500 π.Χ., όταν ξεκίνησε η μετάβαση από τους πολιτισμούς λατρείας θηλυκών θεοτήτων στους πολιτισμούς λατρείας αρσενικών θεοτήτων. Με την έλευση των πατριαρχικών θρησκειών, οι άνθρωποι λάτρευαν έναν θεό και η φύση θεωρείται δημιουργία του. Ο ρόλος του αρσενικού στην αναπαραγωγή εξυψώθηκε πάνω από του θηλυκού. Οι γυναίκες παρομοιάζονταν με χωράφια τα οποία θα γονιμοποιούνταν και θα γεννούσαν τον σπόρο του αρσενικού.

Η στάση και η συμπεριφορά στο κυρίαρχο φαντασιακό συνδέεται άμεσα με την αλλαγή της στάσης και της συμπεριφοράς του ανθρώπου απέναντι στη γη. Η εικόνα της γης ως τροφού περιορίζει ηθικά τις επιτρεπόμενες ανθρώπινες πράξεις απέναντι στη γη, ενώ οι νέες εικόνες κυριαρχίας και επιβολής

λειτουργούν ως επικύρωση για την απογύμνωση της φύσης.

Οι διαδικασίες εμπορευματοποίησης και εκβιομηχάνισης βασίζονται σε δραστηριότητες που προκαλούν άμεσες αλλαγές στη γη: εξορύξεις, αποξηράνσεις, αποψιλώσεις δασών και γενικότερα επιθέσεις ενάντια στη γη. Όσο η γη εκλαμβανόταν ως ένας ζωντανός οργανισμός, μια καταστροφική πράξη εναντίον της μπορούσε να θεωρηθεί παραβίαση της ανθρώπινης ηθικής.

Στη συνέχεια, η ανάπτυξη της ατομικής ιδιοκτησίας οδήγησε στην ιστορική παγκόσμια ήττα του θηλυκού φύλου. Η γη έγινε αντικείμενο αρπαγής προς όφελος των λίγων για αυτό που η Vandana Shiva ονομάζει «συστηματική υποανάπτυξη».

Σίγουρα τα τοξικά απόβλητα, η ατμοσφαιρική ρύπανση, η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση κ.λπ. είναι ζητήματα που δεν αφορούν αποκλειστικά τις γυναίκες. Οι οικοφεμινίστριες ωστόσο υποστηρίζουν πως τα περιβαλλοντικά ζητήματα είναι φεμινιστικά, γιατί οι πρώτες που υποφέρουν από τις συνέπειες της αδικίας και της περιβαλλοντικής καταστροφής είναι οι γυναίκες και τα παιδιά, καθώς και άλλες ευάλωτες ομάδες. Οι οικοφεμινίστριες επισημαίνουν τη σύνδεση μεταξύ της καταπίεσης των γυναικών και της φύσης εξετάζοντας την παγκόσμια οικονομία, το χρέος του Τρίτου Κόσμου, την υπανάπτυξη, την παραγωγή και διανομή της τροφής, το δικαίωμα αναπαραγωγής, τον μιλιταρισμό και τον περιβαλλοντικό ρατσισμό.

Η φύση και οι γυναίκες, π.χ. ο χρόνος που αφιερώνουν στο μεγάλωμα των παιδιών, δεν υπολογίζονται στο ΑΕΠ και τη διεθνή οικονομία της αγοράς. Ο πλούτος του βορρά βασίζεται στην εργασία του νότου. Παρόλο που οι γυναίκες παράγουν παγκοσμίως το 80% των τροφίμων, τα περισσότερα γεωργικά προγράμματα απευθύνονται σε άντρες. Επιπλέον, οι διατροφικές συνήθειες που έχουν αλλάξει με την κατακόρυφη σήμερα κατανάλωση κρέατος, ακόμα και σε χώρες που ήταν παραδοσιακά χορτοφαγικές, έχουν ως αποτέλεσμα τεράστιες περιβαλλοντικές καταστροφές. Η μαζική κτηνοτροφική παραγωγή για εξαγωγές ευθύνεται για την ερημοποίηση, τη μόλυνση, την έλλειψη νερού, την καταστροφή του

όζοντος και την πείνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι «χρειάζονται 5 τ.μ. τροπικού δάσους για να παραχθεί ένα μπιφτέκι 100 γραμμαρίων» (σελ. 76-77).

Αναρίθμητα παραδείγματα μας δίνουν να καταλάβουμε γιατί η υγεία του πλανήτη και η παγκόσμια οικολογική καταστροφή είναι φεμινιστικά ζητήματα. Ο αγώνας για την υγεία των γυναικών –την αναπαραγωγική υγεία, την εργασιακά και τη γενική υγεία- απαιτεί αγώνα συνολικά για την υγεία του πλανήτη. Ένα παράδειγμα: το 95% των εργαζόμενων στα πτηνοτροφεία στις ΗΠΑ είναι μαύρες γυναίκες που υποχρεώνονται να αφαιρούν τα εντόσθια 5000 κοτόπουλων την ώρα, με αποτέλεσμα να υποφέρουν από διάφορες διαταραχές που προκαλούνται από τις επαναλαμβανόμενες κινήσεις και το άγχος.

Εκτός της τεράστιας απειλής για το περιβάλλον που συνιστούν η συνεχής εξαφάνιση άγριων ειδών ζώων καθώς και η εκπομπή μεθανίου και η κατασπατάληση γιγάντιων όγκων νερού από τη κρεατοβιομηχανία, τα τελευταία χρόνια έχει ενταθεί και η απειλή των πανδημιών. Η συνεχής αποψίλωση δασών, οι μονοκαλλιέργειες, οι εξορύξεις και οι εισβολές στη γη, στα δάση, στη φύση και γενικότερα η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος άγριων ζώων, που μπορούν δυνητικά να είναι φορείς ιών, και τα οποία εξαναγκάζονται να προσφύγουν στο «περιβάλλον» των ανθρώπων, σίγουρα προσθέτει στην εξήγηση τής ολοένα και συχνότερης έξαρσης πανδημιών. Συγκεκριμένα, ο Covid-19 θεωρείται «νεοφιλελεύθερη πανδημία», που προέρχεται από ένα σύστημα που ευνοεί το κέρδος έναντι οτιδήποτε άλλου.

Δεν είναι πλέον δυνατόν να συζητάμε για περιβαλλοντική αλλαγή χωρίς να θέτουμε ζήτημα κοινωνικής αλλαγής. Η διεύρυνση του πεδίου των πολιτικών και ταξικών αγώνων, ώστε να θίγονται και θέματα αποκατάστασης της σχέσης του ανθρώπου με τη φύση, αλλά παράλληλα και η πολιτικοποίηση των οικολογικών κινημάτων, είναι απαραίτητες ώστε τα κινήματα να μην οδηγούνται σε αδιέξοδα. Για παράδειγμα, το κίνημα στις Σκουριές της Χαλκιδικής, κατά τη διάρκεια του αγώνα του για την προστασία των τοπικών κοινωνιών και του περιβάλλοντος, έχει απέναντί

του, εκτός από μία πολυεθνική (Eldorado Gold), και τους ίδιους τους εργαζόμενους μεταλλωρύχους, οι οποίοι σκόπιμα και κατευθυνόμενα προκρίνουν την επαγγελματική τους αποκατάσταση από τη δική τους υγεία και την υγεία των παιδιών τους.

Στο αστικό περιβάλλον της Αθήνας, ερχόμαστε αντιμέτωπες με τη συντονισμένη προσπάθεια της δεξιάς νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης να εξαλείψει κάθε χώρο πρασίνου ως χώρο ανάπαυσης μη παραγωγικών τάξεων, όπως γυναίκες με τα παιδιά και τα κατοικίδιά τους, ηλικιωμένους, μετανάστες και πρόσφυγες και άλλες ευάλωτες ομάδες, όπως οι άστεγοι και οι τοξικομανείς, και να τον μετατρέψει σε χώρο διέλευσης ατόμων που εντάσσονται σε ένα πλουτοπαραγωγικό σύστημα. Η επίθεση στο δημόσιο χώρο με την επιδιωκόμενη κατάργηση της πλατείας Εξαρχείων, η τσιμεντοποίηση του πάρκου Δρακόπουλου, η κατ’ επίφαση ανάπλαση του λόφου του Στρέφη και της Ακαδημίας Πλάτωνα από ιδιωτικές εταιρείες χωρίς περιβαλλοντικές μελέτες αποτελούν απτά παραδείγματα της πατριαρχικής καταπιεστικής επιβολής και κυριαρχίας πάνω στη φύση, αλλά και στον ίδιο τον τρόπο ζωής ανθρώπων που δεν επιθυμούν να συνταχθούν με αυτό το σύστημα καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Φωτογραφίες από την βιβλιοπαρουσίαση

9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ (Ιωάννινα)

Για **9η** συνεχόμενη χρονιά διοργανώνεται στο θεατράκι Σκάλας στα Γιάννενα το **Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ**. Ένα φεστιβάλ που φιλοδοξεί πάντοτε να αναδεικνύει πολιτικά ζητούμενα της εποχής, να προτείνει νέες ιδέες και νέους τρόπους για να βλέπουμε τον κόσμο, να τον καταλαβαίνουμε και να προσπαθούμε να τον αλλάξουμε προς μία κατεύθυνση ελευθεριακή και ριζοσπαστική.

Η εποχή στην οποία ζούμε χαρακτηρίζεται από την εκβιαστική συναίνεση που επιδιώκει να εμπεδώσει στα μυαλά μας το κράτος, όποιο προσωπείο κι αν φοράει. Από τα στόματα όλων αυτών που ασκούν εξουσία και όσων τους υπηρετούν, ακούμε την ίδια ατάκα σε διάφορες παραλλαγές «δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική». Πώς γίνεται, όμως, εμείς να ζούμε όλο και χειρότερο και να πληρώνουμε όλο και περισσότερο; Πώς γίνεται σε όλες τις εκδοχές της «κυβερνησιμότητας» να μην μπορούμε να τα βγάλουμε πέρα; Ας παραδεχτούμε ότι στην Ελλάδα του 2023, ο καθένας και η καθεμία από μας μπορεί να «πάει σαν το σκυλί στ’ αμπέλι» με το παραμικρό. Ασθενοφόρα και περίθαλψη δεν υπάρχουν, τα τρένα συγκρούονται μεταξύ τους, όλες οι επενδύσεις εξυπηρετούν το μεγάλο κεφάλαιο, με αποτέλεσμα να αποδυναμώνονται όλο και περισσότερο οι κοινωνικές υποδομές.

Η μοναδική απάντηση στα τεράστια οικονομικά μας προβλήματα είναι επενδύσεις και πάλι επενδύσεις. Επενδύσεις με κάθε κόστος, με μοναδικό πλάνο τον άμεσο πλουτισμό των λίγων σε βάρος των πολλών. Στην Ήπειρο, για να μην πάμε μακριά, σε μία από τις φτωχότερες περιοχές της Ευρώπης, οι τοπικοί μας άρχοντες και η πετρελαϊκή εταιρεία Energean oil & gas, σχεδιάζουν την απόλυτη λεηλασία του τόπου με εξορύξεις υδρογονανθράκων σε μία περιοχή σαν της Ζίτσας, με φοβερό φυσικό πλούτο, ποτάμια, πηγές, δάση, έμβια ζωή. Κάθε παραγωγική δραστηριότητα θα αντικατασταθεί σύμφωνα με τα σχέδιά τους από την εξορυκτική βιομηχανία. Οι εξορύξεις, παντού στον κόσμο, συνδυάζονται στο μυαλό μας με τον πόλεμο, την λεηλασία, την φυσική καταστροφή και την εξόντωση των τοπικών κοινωνιών. Τα όσα φριχτά βιώνουν εδώ και χρόνια οι κάτοικοι της Χαλκιδικής, σκοπεύουν να τα φέρουν και σε μας, παρά το γεγονός ότι έχει αναπτυχθεί ένα σημαντικό κίνημα αντίστασης.

Κι αν η οικονομική απάντηση είναι πάντοτε οι επενδύσεις και οι ιδιωτικοποιήσεις, στο κοινωνικό πεδίο αυτό που ενισχύεται από το κράτος είναι ο εθνικισμός, η μισαλλοδοξία και ο ρατσισμός. Για ό,τι συμβαίνει στη ζωή μας φταίνει οι Άλλοι, οι ξένοι, οι διαφορετικοί και φυσικά οι «ανθέλληνες» αντιεξουσιαστές και αριστεροί και γενικά όσοι δεν σέβονται την ουσία του έθνους, του κράτους, του στρατού κλπ. Η ενίσχυση της ακροδεξιάς ρητορικής και παρουσίας μέσα στις κοινωνίες μας, σε παγκόσμιο επίπεδο, είναι το φυσικό επόμενο. Πώς μπορούμε να αντιμετωπίσουμε κοινωνικά και μαχητικά τη λαίλαπα του φασισμού; Πώς μπορούμε να αντιστρέψουμε τον ακροδεξιό λόγο που μεταφέρει το πεδίο της σύγκρουσης ανάμεσα στους καταπιεσμένους και όχι απέναντι στην εξουσία και το κεφάλαιο;

Στο 9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ θα ασχοληθούμε ποικιλοτρόπως με τα παραπάνω ζητούμενα, την Παρασκευή 16 Ιουνίου στις 7μμ με τα σχέδια για εξορύξεις στην Ήπειρο και τις απαντήσεις των κινημάτων τόσο στην περιοχή μας, όσο και στην περιοχή της Χαλκιδικής και το Σάββατο, αφού διαδηλώσουμε ενάντια στις

εξορύξεις υδρογονανθράκων στις 12μμ μπροστά από την Περιφέρεια, στις 7μμ θα συζητήσουμε για τη δίκη της Χρυσής Αυγής και την ακροδεξιά στροφή που παρατηρείται γενικά στην κοινωνία, πάντα αναζητώντας τους τρόπους ανατροπής αυτής της κατάστασης.

Καλούμε όλη την κοινωνία να λάβει μέρος στο διήμερο 9ο Αντιεξουσιαστικό Φεστιβάλ. Η διάδραση μεταξύ μας στο δημόσιο χώρο, χωρίς διαμεσολαβήσεις, αποτελεί μία πολύ ουσιαστική συνθήκη για να καταφέρουμε να ανταλλάξουμε απόψεις και ιδέες και να οργανώσουμε τις αντιστάσεις μας απέναντι στη βαρβαρότητα που βιώνουμε καθημερινά.

Αναλυτικό πρόγραμμα φεστιβάλ:

Παρασκευή 16 Ιουνίου:

7μ.μ.: Εκδήλωση – συζήτηση: «Εξορύξεις στην Ήπειρο: μύθοι και αυταπάτες για την ανάπτυξη – οι απαντήσεις των κινημάτων»

Θα μιλήσουν:

Σταύρος Ζώτος (πρόεδρος πολιτιστικού συλλόγου Καλοχωρίου)

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην ενεργειακή λεηλασία

Άτομα που συμμετέχουν στον αγώνα ενάντια στην εξόρυξη χρυσού (Χαλκιδική)

10.30μ.μ.: Παραδοσιακό γλέντι με τους «Ασυμμάζευτους»

Σάββατο 17 Ιουνίου:

12μ.μ. – Περιφέρεια Ηπείρου: στηριζουμε την Πάνελλαδική πορεία ενάντια στις εξορύξεις υδρογονανθράκων

7μ.μ.: Εκδήλωση – συζήτηση: «Δίκη της Χρυσής Αυγής, Ακροδεξιά στροφή, εθνικισμός: τα σύγχρονα επίδικα του αντιφασιστικού κινήματος»

Θα μιλήσουν:

Μάγδα Φύσσα

Αργύρης Συρίγος (δικηγόρος οικογένειας Φύσσα στη δίκη της ΧΑ)

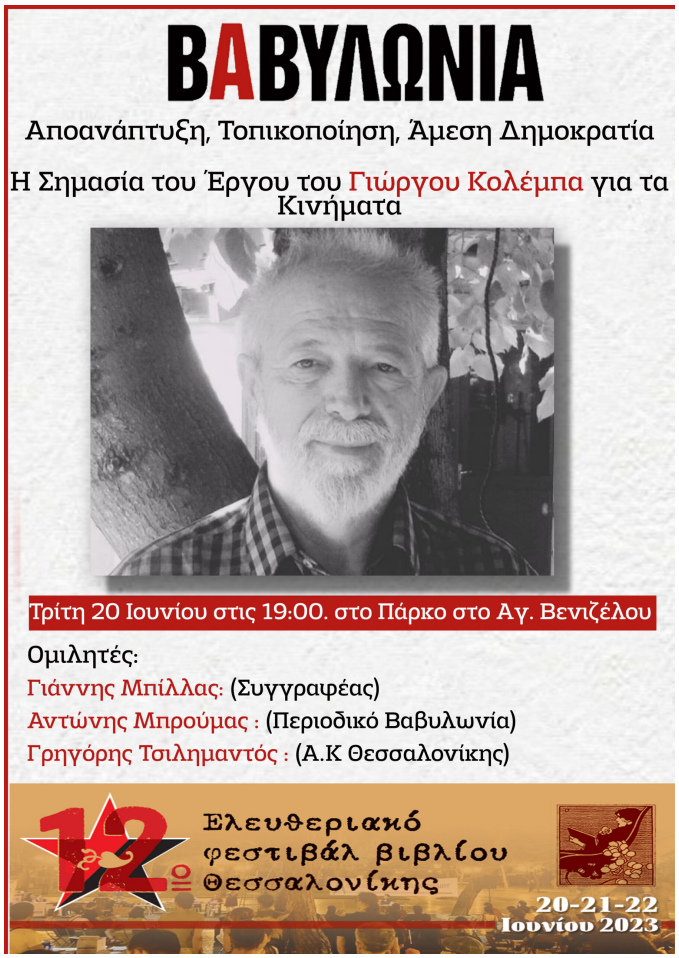
Στάθης Κ (σύλλογος πολιτισμού Παύλος Killah Ρ)

10.30μ.μ. Live με τους: NORMA the band, Insomnia και Ushala

+ after party

Όλες οι εκδηλώσεις θα πραγματοποιηθούν στο θεατράκι Σκάλας. Σε περίπτωση βροχής θα μεταφερθούν στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα (Τσιριγώτη 14, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Αραβαντινού 6)

Εκδήλωση στην μνήμη του Γιώργου Κολέμπα (Θεσσαλονίκη)

Στις 20 Ιουνίου στις 19:00 στο πάρκο στο Αγ. Βενιζέλου ανοίγουμε το 12ο Ελευθεριακό φεστιβάλ βιβλίου Θεσσαλονίκης με μία εκδήλωση μνήμης στον Γιώργο Κολέμπα και αποτίμησης του έργου του.

Η ζωή και η σκέψη του Γιώργου έχουν ένα σπάνιο δεσμό συνοχής για την εποχή μας. Εκεί που γύρω μας είναι όλα κομματιασμένα αποσπασματικά και εξατομικευμένα, το πρόταγμα του Γιώργου έργω-λόγω είναι πρόταση συνεκτική και ταυτόχρονα ανοιχτή για το ξεπέρασμα του κυρίαρχου μοντέλου της οικονομίας και της οργάνωσης της ζωής. Είναι το ξεπέρασμα του οικονομισμού και της ιδεολογίας της απεριόριστης ανάπτυξης που τον παράγει και τον στηρίζει για να αναπαραχθεί και η ίδια ως ερμηνευτικό εργαλείο της ανθρώπινης ύπαρξης.

Ο Γιώργος δεν στάθηκε μόνον εκεί. Είδε στις αυτόνομες, αξιοβίωτες και οριζόντια αναπτυγμένες κοινότητες την εναλλακτική απέναντι στον κρατικό συγκεντρωτισμό και στον γιγαντισμό των σύγχρονων πόλεων που δεν έχουν μόνο πολλά και πολλαπλά μέγα-προβλήματα σπαταλώντας ενέργεια , πόρους και εν τέλει τους ίδιους τους πολίτες, αλλά επιπλέον τα παράγουν πολλαπλασιάζοντας την κοινωνική ασφυξία σ’αυτόν τον φαύλο κύκλο των αδηφάγων ψευδοαναγκών .

Αυτή η εναλλακτική των αυτόνομων κοινοτήτων για τον Γιώργο εδαφικοποιείται μέσα από την τοπικοποίηση οργανωμένη πάνω στα θεμέλια της άμεσης Δημοκρατίας χωρίς αφεντικά και χωρίς την εξουσία των ειδικών.

Οι κοινότητες των κοινοτήτων για τον Γιώργο είναι μοίρασμα και όχι ιδιοποίηση , είναι συνεργασία και αμοιβαία αλληλοβοήθεια και όχι περιχαράκωση και περίφραξη . Μέσα σε αυτές τις κοινότητες διείδε τον νέο ανθρωπολογικό τύπο που τις παράγει και των παράγουν τον νέο ανθρωπολογικό τύπο που τις παράγει και τον παράγουν ως αυτόνομο και αυτεξούσιο άτομο. Μέσα στην συνέργεια της συλλογικής ζωής βρίσκει το νόημα του , έχοντας πλήρη επίγνωση πως έξω από αυτήν δεν μπορεί να υπάρξει ούτε ως αυτόνομο ούτε ως αυτεξούσιο άτομο

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην Ενεργειακή Λεηλασία

Οι εξορύξεις υδρογονανθράκων είναι ξανά προ των πυλών και η απειλή πλέον βέβαιη και άμεση. Για τον λόγο αυτό, σήμερα στην καθιερωμένη **εβδομαδιαία μας συνέλευση (κάθε τρίτη)**, πρώτο και βασικό θέμα θα είναι οι εξορύξεις και οι πιθανές δράσεις για να τις εμποδίσουμε.
Ραντεβού στις **8μ.μ**. στον **Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Αλιμούρα** (Αραβαντινού 6, εντός στοάς Σκόρδου, είσοδος και από Τσιριγώτη 14).
Όσοι και όσες ενδιαφέρεστε, ελάτε να οργανωθούμε και να δράσουμε μαζί.

Παραδοσιακό Live με τους Αχπάν (Ιωάννινα)

Παραδοσιακό λάιβ με τους Αχπάν για την οικονομική ενίσχυση της Ανοιχτής Συνέλευσης ενάντια στην Ενεργειακή Λεηλασία. Μαζευόμαστε από τις 8μ.μ. να γλεντήσουμε μαζί στον Ελεύθερο κοινωνικό χώρο Αλιμούρα, με μουσικές του τόπου μας και άλλων, κοντινών και μακρινών.

- **Ενάντια στη λεηλασία της φύσης και της ζωής μας.**
- **Καμία εξόρυξη**
- **Λευτεριά στα βουνά της Ηπείρου**

Εισήγηση της Α.Κ.Θ στην εκδήλωση ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ; (Photo)

Εισήγηση της Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης στην εκδήλωση ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ που πραγματοποιήθηκε στις 21/12 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà
Στις 05/12/2022 ο Κώστας Φραγκούλης πυροβολήθηκε στο κεφάλι από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, έπειτα από καταδίωξη του οχήματος του. Μία καταδίωξη που κατέληξε σε μία δολοφονία-εκτέλεση από την Ελληνική Αστυνομία απέναντι σε έναν ακόμα νεαρό Ρομά, όπως έγινε και με τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα πριν από περίπου ένα χρόνο.
θα μπορούσαμε να πούμε πως η δολοφονία του Νίκου Σαμπάνη με πάνω από 30 σφαίρες και η μετέπειτα συγκάλυψη της Ελληνικής Αστυνομίας και του δικαστικού σώματος αποτελεί τον προάγγελο

τόσο για την δολοφονία του Κώστα Φραγκούλη όσο και για τις ζωές των Ρομά γενικότερα. Ένας άνθρωπος εκτελέστηκε με το έτσι θέλω από την αστυνομία, η οποία έχοντας όλη την αβάντα του πολιτικού συστήματος και όντας η "νόμιμη βία" του Κράτους, πιστεύει πως μπορεί να αφαιρέσει ζωές χωρίς να δίνει λογαριασμό πουθενά. Είναι ακριβώς αυτή η κάλυψη που έδωσε στους "ήρωες" δολοφόνους της ομάδας ΔΙΑΣ το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, ένα όνομα τόσο ειρωνικό για το συγκεκριμένο Υπουργείο, αφού μόνο δολοφονημένους και ξυλοκοπημένους πολίτες βλέπουμε από την αστυνομία. Περισσότερα όσον αφορά την δικογραφία, τις ακραίες παραλήψεις και την συγκάλυψη σε νομικό επίπεδο θα μας δώσει σε λίγο και ο δικηγόρος Θανάσης Καμπαγιάννης.
Και είναι το σύνθημα "Δεν υπάρχει Ειρήνη χωρίς Δικαιοσύνη" που ενέχει αυτούς τους αγώνες και τις αδικίες. Διότι το δίκαιο δεν βρίσκεται σε καμία δικαστική αρχή, όσο κι αν αναζητείται εκεί, για να προσκρούει συνεχώς στην σκληρή πραγματικότητα της αδικίας και της ατιμωρησίας. Η αστική δικαιοσύνη βρίσκεται εκεί για να αποδεικνύει και να υποδεικνύει, σύμφωνα με τις προσταγές του Κράτους, ποιος είναι ο ένοχος και ποιος ο εχθρός. Και στέκεται εκεί για να θυμίζει πως όση πίστη κι αν υπάρχει στην Δικαιοσύνη, αυτή δεν πρόκειται να έρθει χωρίς πείσμα, επιμονή και αντίδραση. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε πως χρειάστηκε ένας ολόκληρος Δεκέμβρης, μία ολόκληρη εξέγερση για να καταδικαστεί ο μπάτσος-δολοφόνος του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου.
Κάπως έτσι και μ' αυτό το μότο και την πλήρη ανοχή σε κάθε πράξη προχωράει ακάθεκτη η Ελληνική Αστυνομία εφαρμόζοντας το στην πράξη. Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό παράβασης καθήκοντος ή ζήτημα εκπαίδευσης. Γιατί αυτό ακριβώς εκπαιδεύτηκαν να κάνουν: Να δολοφονούν και να καταστέλλουν. Λειτουργώντας σαν τίποτα άλλο παρά μια συμμορία, με την μόνη διαφορά πως έχει πλήρη εξουσία πάνω στις ζωές μας και στα σώματά μας καθημερινά με έναν ολόκληρο κρατικό μηχανισμό από πίσω.
Από την αρχή των δολοφονιών, από τα ίδια τα χέρια του Κράτους μέχρι και σήμερα γίνεται φανερό πως η ζωή, ειδικά αν είσαι Ρομά ή μετανάστρια, μάλλον δεν μετράει. Με την εφαρμογή ενός καθεστώτος εξαίρεσης πάνω στους πληθυσμούς-ανθρώπους αυτούς με εκδιώξεις από τον αστικό ιστό, γκετοποίηση, παρανομοποίηση, αποκλεισμό από βασικές ανάγκες όπως η εργασία, άθλιες συνθήκες

διαβίωσης και μπόλικο ρατσισμό.
Στόχος της παρούσας εκδήλωσης/συζήτησης αποτελεί το να ανοιχτούν και να συζητηθούν ευρύτερα όλα τα ζήτημα ορατότητας της κοινότητας των Ρομά σε συνδυασμό με τις υποθέσεις εκτελέσεων-δολοφονιών από την ΕΛ.ΑΣ. του Νίκου Σαμπάνη και του Κώστα Φραγκούλη. Να πιάσουμε το νήμα της συλλογικής αντίστασης και αλληλεγγύης για μία ζωή που να αξίζει να βιωθεί.

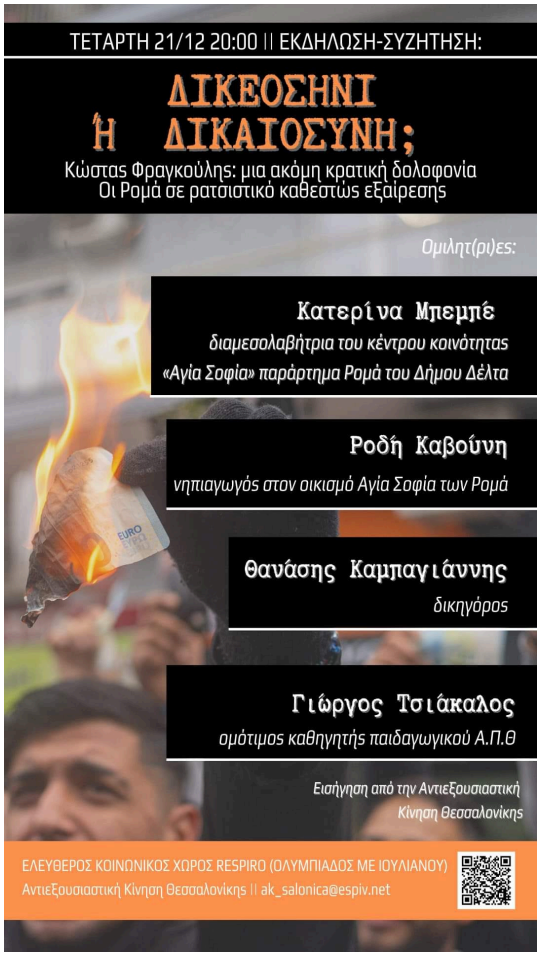

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Εκδήλωση/συζήτηση – ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ; την Τετάρτη 21/12 στις 20:00 στον Ε.Κ.Χώρο Respiro di Libertà

Εκδήλωση/συζήτηση την Τετάρτη 21/12 στις 20:00 στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο Respiro di Libertà (Ολυμπιάδος με Ιουλιανού πίσω από την εκκλησία της Λαοδηγήτριας)

ΔΙΚΕΟΣΙΝΗ ή ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ;
Κώστας Φραγκούλης:
– Μία ακόμη κρατική δολοφονία
– Οι Ρομά σε ρατσιστικό καθεστώς εξαίρεσης

Ομιλητ(ρι)ες:
Γιώργος Τσιάκαλος : Ομότιμος καθηγητής Παιδαγωγικού στο Α.Π.Θ.
Θανάσης Καμπαγιάννης :Δικηγόρος (Σύνδεση μέσω διαδικτύου)
Ροδή Καβούνη : Νηπιαγωγός/εργαζόμενη στον οικισμό Αγία Σοφία στην Θεσσαλονίκη
Κατερίνα Μπεμπέ: Διαμεσολαβήτρια του κέντρου κοινότητας “Αγία Σοφία” παράρτημα Ρομά του Δήμου Δέλτα
Στις 05/12/22 ο Κώστας Φραγκούλης πυροβολήθηκε στο κεφάλι από αστυνομικούς της ομάδας ΔΙΑΣ, έπειτα από καταδίωξη του

οχήματος του. Μία καταδίωξη που κατέληξε σε μία δολοφονία-εκτέλεση από την Ελληνική Αστυνομία απέναντι σε έναν ακόμα νεαρό Ρομά, όπως έγινε και με τον Νίκο Σαμπάνη στο Πέραμα πριν από περίπου ένα χρόνο.
Από την αρχή των δολοφονιών από τα ίδια τα χέρια του Κράτους μέχρι και σήμερα γίνεται φανερό πως η ζωή, ειδικά αν είσαι Ρομά ή μετανάστρια, μάλλον δεν μετράει. Με την εφαρμογή ενός καθεστώτος εξαίρεσης πάνω στους πληθυσμούς-ανθρώπους αυτούς με εκδιώξεις από τον αστικό ιστό, γκετοποίηση, παρανομοποίηση. Μία κατάσταση εξαίρεσης που αφορά τη δικαιοσύνη, την εκπαίδευση, την εργασία, τα δικαιώματα κι εν τέλει την ίδια τη ζωή, η οποία τους αποστερείται και βιολογικά όταν το κρίνει αφ' εαυτού η αστυνομία.
Είναι κάτι παραπάνω από ξεκάθαρο πλέον πως δεν πρόκειται για ένα μεμονωμένο περιστατικό παράβασης καθήκοντος ή ζήτημα εκπαίδευσης. Γιατί αυτό ακριβώς εκπαιδεύτηκαν να κάνουν: Να δολοφονούν και να καταστέλλουν.
Στόχος της παρούσας εκδήλωσης/συζήτησης αποτελεί το να ανοιχτούν και να συζητηθούν ευρύτερα όλα τα ζήτημα ορατότητας των κοινοτήτων των Ρομά σε συνδυασμό με τις υποθέσεις εκτελέσεων-δολοφονιών του Νίκου Σαμπάνη και του Κώστα Φραγκούλη από την ΕΛ.ΑΣ. Να πιάσουμε το νήμα της συλλογικής αντίστασης και αλληλεγγύης για μία ζωή που να αξίζει να βιωθεί.
Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Προβολή του ντοκιμαντέρ του Alterthess: "Σε μια στιγμή κινδύνου" κ συζήτηση με τους συντελεστές

Παρασκευή 16 Δεκεμβρίου στις 7:30μμ
Στον Ε.Κ.Χ. Αλιμούρα.
Λίγα λόγια για το ντοκιμαντέρ «**Σε μια στιγμή κινδύνου**»:

Ο τρόπος που θυμόμαστε την Ιστορία καθορίζεται από την πλευρά που τη ζήσαμε. Το προσφυγικό στην Ελλάδα, όπως και η «μάχη» για το όνομα της Μακεδονίας, υπήρξαν σημεία καμπής για μια κοινωνία που ταλαντεύεται ανάμεσα στον εκφασισμό της και την αλληλεγγύη.
Η δημοσιογραφική ομάδα του ανεξάρτητου μέσου ενημέρωσης της Θεσσαλονίκης, Alterthess, ξεκίνησε τη δημιουργία αυτής της ταινίας το 2018, «σε μια στιγμή κινδύνου». Μια περίοδο που στη Θεσσαλονίκη, αλλά και σε άλλες πόλεις της χώρας, η φασιστική ρητορική και τα «τείχη» για τους πρόσφυγες και τις μετανάστριες μεγάλωναν όλο και πιο πολύ.
Οι ρατσιστικές ιαχές με αφορμή την διαμονή προσφύγων και μεταναστ(ρι)ών ηχούσαν δυνατά. Το «Μακεδονικό» ήρθε να απλώσει ακόμη περισσότερο σκοτάδι στη δημόσια σφαίρα σε καθημερινή βάση.
Εθνικιστικά συλλαλητήρια, επιθέσεις σε μνημεία, στέκια και ανθρώπους, μαζί με μια ολοένα διευρυνόμενη νομιμοποίηση ενός μισαλλόδοξου λόγου, δημιουργούσαν μια συνθήκη πνιγηρή.
Η ταινία επιχειρεί να αναδείξει το νήμα του υπόγειου αυτού «πολέμου» και της διάχυσης της ρητορικής του μίσους προς τον Άλλον, τον ξένο, τον γείτονα, τον πρόσφυγα, τον διαφορετικό, στο πρόσφατο παρελθόν.
Το ντοκιμαντέρ ξεκινά στον απόηχο της φασιστικής δράσης της Χρυσής Αυγής και της έλευσης ενός μεγάλου προσφυγικού ρεύματος στα νησιά της χώρας. Παρά τη δίωξη και την καταδίκη της, η ναζιστική οργάνωση είχε αφήσει ήδη κατακάθια στην ελληνική κοινωνία, η οποία μέσα σε μια διαρκή οικονομική κρίση αλλά και μέσα από έναν σταδιακά οξυνόμενο θεσμοποιημένο ρατσισμό έψαχνε να βρει νέους εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς.
Η ταινία αποτελεί μια προσπάθεια σύνδεσης των γεγονότων, μέσα από τα μάτια της αλληλεγγύης. Μιλούν άνθρωποι που βίωσαν έντονα την περίοδο αυτή, ενώ ταξιδεύει σε πολλά μέρη της χώρας επιχειρώντας να καταγράψει την γενίκευση του φαινομένου του εκφασισμού αλλά και τον τρόπο που βιώνεται από διαφορετικά μέλη της κάθε τοπικής κοινωνίας. Παράλληλα, ερευνά το πώς οι κρατικές πολιτικές ενισχύουν το κλίμα του φόβου, της βίας και του ρατσισμού, αντί να προστατεύουν τους φτωχούς και αδύναμους. Οι πολλαπλές αφηγήσεις βοηθούν στον εντοπισμό των τρόπων διεξόδου από αυτή την κατάσταση, μέσω του αγώνα για μια κοινωνία που η αλληλεγγύη θα αποτελεί καθημερινή πράξη και οδηγό μιας διαφορετικής ζωής, που θα συμπεριλαμβάνει όλους και

όλες.
Συντελεστές:
Σενάριο – σκηνοθεσία – παραγωγή: Θεόφιλος Καλαϊτζίδης, Ιάσων Μπάντιος, Σταυρούλα Πουλημένη
Έρευνα: Ιάσων Μπάντιος, Σταυρούλα Πουλημένη
Φωτογραφία – μοντάζ: Θεόφιλος Καλαϊτζίδης
Μουσική: Σταμάτης Πασόπουλος
Ηχοληψία: Σίμος Λαζαρίδης, Ενές Αχμέτ Κεχαγιά
Μίξη Ήχου: Σίμος Λαζαρίδης
Επιστημονικός συνεργάτης: Δημοσθένης Παπαδάτος Αναγνωστόπουλος
Αφήγηση: Φούλης Μπουντούρογλου, Δώρα Νεστορίδου